

של אנשירוח ישראליים וערכיים, אשר תי-
כנס במקום ניטראלי, פאריס למשל, ותנסה
לחפש בסיס משותף להידברות, ודרך למי
ציאת פתרון לבעיות המרחב.
הועידות של ראש עיריית פירנצה, ג'ורג'ו
להפירה, הגיעו למבוי סתום. על בסיס
הצעותיו של ז'אן אפריק ניתן אולי להתחיל
בדיון מחודש.

בני עשיו

אחד הקוראים כתב לכם כי נמאסם
(העולם הזה 1428).
ברצוני לענות לו: המשיכו להופיע, בלי
מורא ובלי משוא-פנים. המשיכו להופיע,
כי בלעדיכם אין תוכן לחיים.
הרבה דברים למדתי מכתבות שלכם, כי
עיקר על אחינו "בני עשיו" היושבים בי-
תוכנו. ולטובה!

יעקוב אלמוג, חדרה

התקפה או הגנה

העולם הזה תמיד מציין שלא היה קשר
בין הפידאיון למלחמת-סיני. בזה אתם צוד-
קים (העולם הזה 1427).
אך האמת היא אחת: אם לא היינו תוקי-
פים עם, היו הם תוקפים אותנו תוך שבו-
עיים.

אליהו זקהים, גבעתי-שמואל

לפי דעתם האחידה של כל הפרשנים ה-
צבאיים הזרים, לא היה הצבא המיצרי בי-
אוקטובר 1956 ערוך במערך התקפתי, אלא
במערך הגנתי מובהק.

ש"ב שואל

אני רוצה להוסיף פרט חשוב למכתבו
של ישראל בן-משה (העולם הזה 1424).
הרבה סטודנטים לרפואה נוסעים לחוץ-
לארץ, למרות שהצליחו לעבור את בחינות

הקונקורס באוניברסיטה העברית בירושלים.
כי באוניברסיטה אין מקום עבורם. תחילה
מקבלים את כל בעלי הפרוטקציות, אחרים
את הסטודנטים מארצות אפריקה, ולבסוף
מקציבים כמה מקומות לציבור המקומי.
האם מוצדק הדבר לגבי אלה שבאו מן
הגולה וחייבים בגלל מצב זה לחזור אליה?
האין מי שיתן קצת תשומת-לב לכשרונות
תימהם של אזרחי-הארץ הפשוטים? האם ל-
כך שואפת ההסתדרות הציונית: שאלה ש-
באו ארצה יצאו ממנה לצמיחתו?

ש. ב., תל-אביב

כל יום גבר

אתי, חתיכה בת 25, מזדה עם הגרושות
כנות-הזוהר החיות חיים חופשיים, כל יום
במיטתו של גבר
אחר (העולם הזה
1428).

ג'אמיל

הורי החייד

אנו הורים שכולים, שבנו נהרג בצבא
על-ידי שוטר גודדי בכאר-שבע בשעה שהי-
כל למאסר (העולם הזה 1398).
אחרי שבנו, שלום חתואל, נרצח, הגענו
ארצה ומאז, חמישה חודשים, אנו רצים

הורי החייד חתואל

ממשרד למשרד, ועניינינו עוד לא סודרו.
אנו כאן בארץ במצב קשה: בלי דירה
ובלי פרנסה. הסוכנות הבטיחה לנו להכיר
בנו כבעולים חדשים, אך שולחים אותנו
ממקום למקום ועושים מאתנו צחוק.
ראוי הדבר שיושב לידעת הציבור, אולי
זה יעזור לעשיית צדק בארצנו.
פרחה וחיים חתואל, חולון

איפה ההגיון, איפה?

מפקד מיטרת תל-אביב הודה אומנם
שאין לנהגי העיר ברירה אלא להישתמש
במידרכות לצורך חנייה (העולם הזה 1427).
אך אין זה מספיק. עליו להוציא מכך

את המסכנות ולתת הוראות מתאימות ל-
פקודיו.
עובדה היא שהמיטרה החלה להקל על
הנהגים במקומות בידור, אך לעומת זאת
היא החלה להכביד עליהם במקומות מגו-
רים. כך קורה שלאדם אין מקום להתנות
את ריכבו ליד ביתו, וכשהוא עושה כך בי-
השתמשו במידרכות, הוא חוטף רפורט.
איפה ההגיון?

עזרא אבי, תל-אביב

סוכסידיה למין

ברור לי כשמש שכל התופעות הקשורות
בגזענות ונבעות מתוך דחפים מיניים. לכן
אני מזדה עם כתבתכם "האם אתה גועז?"
(העולם הזה 1426). אולם מדוע אינכם מסי-
קים מכך את המסכנות?
כדי לבער את הגזענות, יש לחסל את
המין כגורם של תחרות. כלומר: שיהיה
המין שווה לכל נפש!
כי אולי יהיה המין ניתן להשגה בקלות.
על-ידי כל אדם ללא הבדל דת וגזע, לא
תהיה תחרות, וממילא תתגדף הגזענות.
לדעתי זו חרפה לאנושות שיש בה רעבי-
מין, ובארצנו בעיקר. חובתנו לחסום על-
כך שלא יהיו רעבי מין בתוכנו.
כיצד? הדרך היא פשוטה, וזה שש-עשרה
שנה שאני נלחם למענה: ליגליזציה של ה-
זנות, והנמכת מחיריה עד לרמה שחה לכל
כיס. אפילו בתמיכה ממשלתית.
שמעון נמרי, תל-אביב

דוד הוזק ודוד בא

אחרי גל הפיטרומים על תפיסת מרגלים,
היה רצוי מאד שתהיה לרשות הציבור
כתובת למסירת ידיעות על אנשים חשודים.
(המשך בעמוד 4)

"קרן" באר-שבע

"ארמון" חיפה

"תל-אור" ירושלים

"חן" תיא

רק לא בשבת

הקומדיה הישראלית הכובשת
את מסכי הקולנוע בפריז

הבמאי: אלכס זופה התסריט: שבתי טבת המוסיקה: סשה ארגוב

בתפקיד ראשי: רוברט הירש, כוכב הקומדי פרנסזי.

מישה אשרוב, דליה פרידלנד, אבנר חזקיה, גאולה נוני, יונה לוי, שמואל רודנסקי, שמואל סגל ובומבה צור